

A Pécsi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság
Bhar.III.2/2016/4. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2016. évi március hó 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést :

A harmadfokú bíróság a testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **vádlt** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 1.Bf.113/2015/7/I. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Nagyatádi Járásbíróság az 5.B.52/2013/59. számú ítéletével vádlott nevezádlott bűnösségét a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntettében, a Btk.370.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségében, valamint a Btk.287.§ (2) bekezdésében meghatározott zártörés vétségében állapította meg. Ezért 1 év 2 hónap szabadságvesztésre, valamint 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Elrendelte a Nagykanizsai Városi Bíróság 2.B.635/2011/5. számú ítéletével kiszabott 10 hónap fogház büntetés végrehajtását. Emellett a felmerült bűnügyi költségről is rendelkezett.

A Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság az 1.Bf.113/2015/7/I. számú ítéletével az első fokon eljáró Nagyatádi Járásbíróság döntését megváltoztatta, és a vádlottat a Btk.370.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lopás vétségének vádjától felmentette, míg a bűnügyi költségben hozott döntését pontosította.

Helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor fellebbezési jogosultságot biztosított a határozatával szemben; ítélete ugyanis az elsőfokú bíróság bűnösség kérdésében hozott döntését megváltoztatta és a vádlottat az ellene emelt vádtól részben

felmentette.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a felmentés miatt, bűnösség megállapítása végett jelentett be fellebbezést. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.276/2015/2/I. számú átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi jogorvoslati kérelmet visszavonta, és a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlottés védője a másodfokú bíróság ítélete ellen enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést. A védő a perorvoslati kérelmét a nyilvános ülésen is fenntartotta, és a büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A harmadfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott másodfokú ítéletet a Be.387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül abból a szempontból is, hogy az első- és másodfokú bíróságok az eljárási szabályokat megtartották-e, valamint hogy a másodfokú határozat megalapozott-e. E felülbírálatnak azonban a Be.348.§ (2) bekezdése értelmében - figyelemmel a Be.385.§-ra is - nem képezte tárgyát a másodfokú bíróság ítéletének felmentéssel érintett része, hiszen az az ügyészi jogorvoslati nyilatkozat visszavonása folytán jogerőre emelkedett.

Az első- és másodfokú bíróságok eljárásukat a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatták le. A másodfokú eljárásban megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében meghatározott hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul. A másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, erre figyelemmel az általa megállapított tényállás a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

A megalapozott tényállásból a másodfokú bíróság helyesen vont le következtetést a vádlottbűnösségére a testi épség elleni és az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény tekintetében.

E bűncselekmények minősítése is mindenben megfelelt a Büntető Törvénykönyv rendelkezéseinek.

A másodfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket teljes körűen feltárta és azokat helyesen, súlyuknak megfelelően értékelte. Ennek kapcsán helytállóan mutatott rá arra, hogy jelen ügyben a büntetés kiszabásakor nagyobb súllyal esnek latba a vádlottszemélyét érintő körülmények.

Ennek kapcsán kiemeli az ítélőtábla, hogy a büntetés nemének és mértékének meghatározásakor a vádlottelőzetével kapcsolatos tények különös jelentőséggel bírtak. Egyrészt a vádlott büntetett előéletének súlyát nyomatékosította, hogy a vád

tárgyává tett bűncselekményeket végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, ami a bűnelkövetésre való hajlamára, végső soron a személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességre utal.

Másrészt arra mutat rá a harmadfokú bíróság, hogy a vádlottmegelőző elítélései során a bíróságok a fokozatosság elvét betartották; az első ízben vagyon elleni bűncselekményt elkövető vádlottal szemben - figyelmeztető jelleggel - közérdekű munkát, majd második alkalommal végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést szabtak ki, biztosítva ezzel azt a lehetőséget a vádlottnak, hogy törvénytisztelő életmód mellett ne kelljen a büntetését letöltenie. A vádlottazonban nem élt e lehetőséggel, és a próbaidő alatt újabb szándékos bűncselekményeket követett el. A büntetés kiszabása tekintetben pedig közömbös, hogy a próbaidőből mennyi volt még hátra az újabb bűncselekmények elkövetésekor. A próbaidő alatti elkövetés ténye ugyanakkor az újabb bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés ismételt felfüggesztése lehetőségének kizártságát is maga után vont.

A fentiek tükrében az első- és másodfokú bíróságok által kiszabott büntetések neme és mértéke arányban áll a bűncselekmények tárgyi súlyával, a bűnösség fokával, valamint a vádlottszemélyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességgel, az messzemenően méltányosnak tekinthető, különös tekintettel arra, hogy a főbüntetés mértéke a bűncselekményekre irányadó halmazati büntetésként kiszabható szabadságvesztés középértékétől (2 év 4 hónap és 15 napi szabadságvesztéstől) is jóval elmarad. Erre figyelemmel a harmadfokú bíróság nem látott lehetőséget a büntetés további enyhítésére.

Az enyhítés végett bejelentett fellebbezések így nem vezethettek eredményre.

Mindezekre tekintettel a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be.397.§-a szerint - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

P é c s, 2016. március 22.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 1.Bf.113/2015/7/I. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.III.2/2016/4. számú végzése folytán a 2016. évi március hó 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.

a tanács elnöke